

Република Србија
ВЛАДА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
САВЕТ ЗА БОРБУ ПРОТИВ КОРУПЦИЈЕ
72 Број: 733-00-5789/2012
6. септембар 2012. године
Београд

**МЕЂУНАРОДНИ АРБИТРАЖНИ
СПОРОВИ У ПРОЦЕСУ
ПРИВАТИЗАЦИЈЕ И ШТЕТНО
ПОСТУПАЊЕ АГЕНЦИЈЕ ЗА
ПРИВАТИЗАЦИЈУ**

Савет за борбу против корупције Владе Републике Србије
МЕЂУНАРОДНИ АРБИТРАЖНИ СПОРОВИ У ПРОЦЕСУ
ПРИВАТИЗАЦИЈЕ И ШТЕТНО ПОСТУПАЊЕ АГЕНЦИЈЕ ЗА
ПРИВАТИЗАЦИЈУ

Бројни извештаји и анализе које је Савет претходних година достављао Влади, упућују на поражавајући закључак, да процес приватизације у Србији није створио могућности за развој привреде и друштва, већ да је проузроковао назадовање Србије, поставши један од највећих генератора системске корупције. Савет још од 2003. године указује Влади на лоше одредбе и непрецизна решења у прописима из области приватизације, чијом је применом повећана могућност корупције.

Савет је 2004. године у сарадњи са стручњацима ОЕБС-а анализирао прописе из области приватизације и идентификовао бројне недоречености и нелогичности које стварају могућност за корупцију. Ову анализу Савет је крајем јуна 2004. године доставио Влади и убрзо добио уверавања да ће предложена решења бити уграђена у припремане предлоге измена закона из области приватизације. Измене су усвојене у скупштини 30. маја 2005. године. Ни један предлог ОЕБС-а и Савета није унет у Влади Предлог измена закона, а усвојеним изменама, не само да нису решени проблеми које су идентификовани у анализи ОЕБС-а и Савета, већ су изазвани додатни проблеми и створен још већи простор за корупцију.

Недореченошћу низа приватизационих прописа омогућене су бројне незаконитости током приватизације. Између осталог, омогућена је спрега државних службеника и утицајних појединаца. Такође, дата су неограничена права директору Агенције да диспозитивно одлучује о реструктурирању, методу, начину, условима, времену приватизације, као и да контролише извршење уговора. Не постоје адекватне одредбе контроле, како за извршење уговора, тако и за директора који има велику моћ у приватизацији. Поред тога, остављена је могућност да Агенција бира консултантске куће, а током приватизација се показало да се у великом броју поступака ради о истим консултантским кућама. Није регулисано шта је стратешки партнер, ко то оцењује и која су мерила да се неко прогласи стратешким партнером. Поред тога, вршена је непотпуна процена имовине, односно некретнина и залиха робе, као и некретнина у другим Републикама.

Агенција за приватизацију приликом продаје предузећа није вршила свој основни задатак, да субјектима приватизације нађе доброг власника, што се пре свега огледа у чињеници да није контролисала делатност купца, порекло новца којим се предузећа купују, нити је утврђивала финансијско стање, углед и регистрацију потенцијалних купаца, што је створило простор за учествовање „фантомских фирми“ у приватизацији.

У многим поступцима приватизације повређена су основна начела Закона о приватизацији. Агенција је са купцима закључила велики број штетних уговора, што је посебно озбиљан проблем, ако се има у виду да се ради о тзв. уговорима по приступу, у којима услове диктира Агенција, док друга уговорна страна не учествује у креирању уговора, већ га само може прихватити или одбити у целости. Велики број уговора је касније раскинут. Међутим, када дође до раскида уговора, огромна штета по субјекат приватизације, купце, мале акционаре и државу већ је наступила, а проузрокована је пре свега поступањем Агенције приликом саме

Савет за борбу против корупције Владе Републике Србије
МЕЂУНАРОДНИ АРБИТРАЖНИ СПОРОВИ У ПРОЦЕСУ
ПРИВАТИЗАЦИЈЕ И ШТЕТНО ПОСТУПАЊЕ АГЕНЦИЈЕ ЗА
ПРИВАТИЗАЦИЈУ

продаје, закључења уговора и контроле извршења уговорних обавеза. Ипак, до сада није покренут ни један поступак за утврђивање одговорности за лоше склопљене уговоре, неизвршења уговора и касне раскиде уговора, који у великом броју случајева наступе тек након што се над субјектом приватизације због кршења закона и уговора отвори поступак стечаја.

Агенција често износи број предмета у којима је раскинут уговор као свој успех у контроли извршења уговорних обавеза. Заправо, податак да је Агенција од укупног броја закључених уговора раскинула више од једне трећине, није похвала њеном раду, већ повлачи одговорност за лош рад. Указивања Савета и стручне јавности на пропусте и насталу штету, остала су без реакције Владе, надлежног министарства и Агенције за приватизацију.

Лоше спроведен поступак приватизације има за последицу да бројне фирме више не обављају основну делатност пре приватизације, као и фирме које су након раскида уговора о приватизацији поново у већинском власништву државе чија је имовина потпуно девастирана. Тако уништена предузећа тешко могу наћи новог купца или стратешког партнера јер је нарушено поверење инвеститора у правни систем Србије.

Због свега наведеног поднете су бројне кривичне пријаве и тужбе од стране бивших радника и малих акционара. Ти процеси још увек нису решени. Поред тужби које су поднели радници и акционари, Агенција је тужена и од стране преварених купаца - инвеститора.

Посебно је важно напоменути, да постоје бројни разлози због чега се покренути судски процеси споро решавају, при чему је Агенција додатно отежавала те поступке, уговарајући некада надлежност међународне арбитраже, а некада арбитраже у Београду, без јасних критеријума у којим случајевима се уговара која арбитража и због чега.

Раскид уговора о приватизацији АД „Путник“ је карактеристичан пример незаконитог поступања Агенције за приватизацију, којим је Републици Србији и самом предузећу нанета велика не само материјална штета већ је и нарушен међународни углед.

Приватизација АД Путник и раскид уговора

„Путник“ је приватизован методом јавног тендера. Уговор о куповини и продаји друштвеног капитала закључен је 19. маја 2003. године између АД „Путник“ као продавца, Агенције за приватизацију и Uniworld Holdings Limited (UHL) као купца.

Уговором су биле предвиђене следеће обавезе купца:

- Да плати купопродајну цену 70% друштвеног капитала „Путника“ у висини од 5.200.000,00 USD.

Савет за борбу против корупције Владе Републике Србије
МЕЂУНАРОДНИ АРБИТРАЖНИ СПОРОВИ У ПРОЦЕСУ
ПРИВАТИЗАЦИЈЕ И ШТЕТНО ПОСТУПАЊЕ АГЕНЦИЈЕ ЗА
ПРИВАТИЗАЦИЈУ

- Да инвестира у „Путник“ у складу са својим Инвестиционим програмом, у укупном износу од 44.332.500,00 USD, и то у пет дванаестомесечних етапа од дана закључења Уговора до 30. јуна 2008. године.
- Да приликом закључења Уговора, на име обезбеђења извршења уговорних обавеза, достави Агенцији за приватизацију гаранцију за добро извршење посла у износу од 2.200.000,00 USD, другу гаранцију на износ од 7.300.000,00 USD важећу од 1. јула 2004. године, и трећу гаранцију на износ од 8.200.000,00 USD важећу од 1. јула 2005. године. Купац је прву гаранцију предао Агенцији након закључења Уговора.
- Да одржи пословну активност „Путника“ и изврши Социјални програм.

Уговорено је да ће се било који спор или неспоразум који се не може решити споразумно, решити коначно пред арбитражним судом Међународне трговинске коморе.

Инвестиција UHL у Србију била је осигурана код Корпорације за приватне стране инвестиције (ОПИС), државне агенција САД формиране за подршку инвестицијама приватног сектора САД у земљама у развоју. ОПИС је осигурао UHL од ризика да Агенција за приватизацију неоправдано наплати UHL-ову гаранцију за добро извршење посла.

Годину дана након закључења уговора, у августу 2004. године Агенција је UHL-у послала опомену због недостављања друге банкарске гаранције и истог дана послала захтев банци за наплату прве банкарске гаранције, наводећи као разлог да UHL није предао другу банкарску гаранцију, као и да није извршио обавезу инвестирања и спровођења социјалног програма. Међутим, и поред тога што је већ у августу 2004. године утврдила да купац не извршава уговор, Агенција није ништа предузела у циљу раскида уговора због неизвршења у смислу одредби Закона о облигационим односима.

Маја 2005. године, скоро годину дана након достављања опомене Агенције, Народна скупштина је усвојила Закон о изменама и допунама Закона о приватизацији ("Сл. гласник РС", бр. 45/2005). У Закон о приватизацији унет је члан 41а, који предвиђа једнострану раскид уговора уколико купац ни у накнадно остављеном року не испуни обавезе, а у случају раскида купац, као несавесна страна, нема право на повраћај плаћеног износа на име уговорене цене.

Агенција је 13. јула 2005. године доставила UHL-у писмену изјаву да се уговор сматра раскинутим због неиспуњења, уз позив на Закон о изменама и допунама Закона о приватизацији који је ступио на снагу 2005. године, две године након што је уговор закључен и годину дана након констатације да купац не извршава уговор.

Савет за борбу против корупције Владе Републике Србије
МЕЂУНАРОДНИ АРБИТРАЖНИ СПОРОВИ У ПРОЦЕСУ
ПРИВАТИЗАЦИЈЕ И ШТЕТНО ПОСТУПАЊЕ АГЕНЦИЈЕ ЗА
ПРИВАТИЗАЦИЈУ

Спорови пред Међународним арбитражним судом

А) UHL у спору против Агенције за приватизацију и АД „Путник“

UHL је покренуо поступак пред Међународним арбитражним судом у спору бр. 13798/AVH против Агенције за приватизацију и АД „Путник“ тражећи раскид уговора и повраћај улагања у износу од 12.685.000,00 USD са каматом и трошковима спора. Међународни арбитражни суд је 27. априла 2007. године донео одлуку којом су Агенција и „Путник“ обавезни да тужиоцу солидарно исплате 5.200.000,00 USD са каматом на име повраћаја куповне цене и 82.500,00 USD на име надокнаде дела арбитражних трошкова, а „Путник“ је обавезан да му на име повраћаја инвестиција исплати 1.619.214,00 USD са каматом и врати брод „Сирона“, који је био део улагања UHL-а у „Путник“. Агенција за приватизацију је по овој одлуци такође обавезна да UHL-у врати износ од 2.200.000,00 USD наплаћен по банкарској гаранцији, са каматом.

Влада Србије је 26. јула 2007. године у покушају мирног решења спора донела Закључак 05 бр:023-4584/2007-1 којим је наложила да се средства у износу од 4.970.366,06 USD, са каматом од 338.023,85 USD пренесу на име повраћаја дела купопродајне цене, и препоручила Агенцији да исплати и преостали део обавеза по одлуци Међународног арбитражног суда на рачун UHL-а, с тим да ће се исплата извршити након писмене изјаве UHL-а да ће одустати од свих захтева према Републици Србији и Агенцији и обуставити започете поступке против њих.

Агенција није поступила по одлуци Међународног арбитражног суда, нити по закључку Владе Србије, већ је поднела тужбу Трговинском суду у Београду за поништај одлуке Међународне арбитраже. Пресудом Трговинског суда у Београду П.5377/07 од 30. новембра 2009. године одбијен је захтев Агенције за поништај одлуке Међународног арбитражног суда. Та одлука је потврђена и пресудом Привредног апелационог суда Пж 7311/10 од 8. априла 2010. године. Агенција је, истовремено са спором пред домаћим судовима, 23. маја 2008. године поднела и захтев Међународном арбитражном суду против UHL-а, тражећи да се утврди да је уговор раскинут због неиспуњења по сили закона, као и за наплату 2.200.000,00 USD на име уговорне казне због неизвршења обавезе инвестирања и неодржавања обима и нивоа пословања „Путника“. Међународни арбитражни суд је 1. марта 2011. године донео одлуку бр. 15646/JRF/GZ, којом је одбио захтев Агенције да утврди раскид уговора, док је од захтева за наплату уговорне казне прихватио само 845.426,65 USD, са каматом у износу од 12.701,51 USD и 45.604,00 USD на име трошкова заступања. Суд је такође обавезао Агенцију да UHL-у исплати 98.500,00 USD на име трошкова арбитраже.

Агенција за приватизацију је 25. марта издала саопштење, у ком између осталог стоји, да је и међународна арбитража препознала оправданост раскида уговора о

Савет за борбу против корупције Владе Републике Србије
МЕЂУНАРОДНИ АРБИТРАЖНИ СПОРОВИ У ПРОЦЕСУ
ПРИВАТИЗАЦИЈЕ И ШТЕТНО ПОСТУПАЊЕ АГЕНЦИЈЕ ЗА
ПРИВАТИЗАЦИЈУ

приватизацији „Путника“, иако је захтев Агенције за раскид уговора одбијен од стране арбитражног суда.

Неизвршење судске одлуке је кривично дело у смислу члана 340 Кривичног законика („Сл. гласник РС“, бр. 85/2005, 88/2005 - испр., 107/2005 - испр., 72/2009 и 111/2009). Неопходно је утврдити одговорност Агенције за неизвршење одлуке Међународне арбитраже, као и за штету коју је држави проузроковала тиме што ова средства већ пет година стоје на рачуну Агенције, док се истовремено дуг према UHL-у увећава за припадајуће камате.

Пошто и поред одлуке Међународне арбитраже и закључка Владе није могао да наплати новац од Агенције, UHL се обратио ОРИС-у, који му је марта 2008. године исплатио укупан износ који Агенција и „Путник“ дугују америчкој компанији на основу одлуке Међународног арбитражног суда. Тако је потраживање UHL-а према Агенцији за приватизацију постало потраживање агенције Владе САД према Републици Србији, а случај је пријављен и Агенцији за осигурање од политичких ризика влада свих држава ОЕЦД, Мултилатералној агенцији за гарантовање инвестиција која је део Светске банке, приватним осигуравајућим компанијама и Конгресу САД и одговарајућим агенцијама држава чланица ЕУ.

ОРИС се током 2009. и 2010. године у више наврата обраћао Агенцији за приватизацију, Министарству економије и регионалног развоја и Министарству финансија са ургенцијама да изврше обавезе по одлуци Међународне арбитраже, међутим до данас нису добили чак ни одговор на своје дописе. Због оваквог понашања, Србија је од стране релевантних међународних институција означена као земља са великим политичким ризицима за улагања. На низ лоших последица, посебно на то што је овај случај обесхрабрио стране инвеститоре да улажу у Србију, указала је и америчка државна секретарка Хилари Клинтон на састанку са председником Владе Мирком Цветковићем октобра 2010. године.

Не ради се, међутим, о усамљеном случају. Идентични пропусти су поновљени у другом спору који UHL води против Агенције за приватизацију, који прети да доведе до истих последица као и спор у приватизацији „Путника“.

Б) UHL у спору против Агенције за приватизацију и „Србија-Турист“

UHL је 16. септембра 2003. године са предузећем „Србија-Турист“ а.д. из Ниша и Агенцијом за приватизацију закључио Уговор о продаји и куповини друштвеног капитала „Србија-Туриста“. Као и у случају „Путника“, Агенција је 30. јуна 2006. године раскинула Уговор применом одредаба члана 41а Закона о приватизацији, иако је уговор закључен две године пре него што су ове одредбе ступиле на снагу. UHL се и у овом случају обратио Међународном арбитражном суду, који је 14. маја 2011. године донео одлуку бр. 14361/AVH/CCO/JRF/GZ, којом је утврђено да је уговор и даље на снази, а Агенцији и „Србија-Туристу“ се налаже да признају

Савет за борбу против корупције Владе Републике Србије
МЕЂУНАРОДНИ АРБИТРАЖНИ СПОРОВИ У ПРОЦЕСУ
ПРИВАТИЗАЦИЈЕ И ШТЕТНО ПОСТУПАЊЕ АГЕНЦИЈЕ ЗА
ПРИВАТИЗАЦИЈУ

извршење уговорних обавеза и врате 997.824 акција „Србија-Туриста“ УНЛ-у. Агенцији се налаже да на основу штете настале неоправданим раскидом уговора УНЛ-у исплати износ од 3.000.000,00 ЕУР са каматом и износ од 1.000.000,00 USD на име неосновано наплаћене гаранције за добро извршење посла, са каматом, као и износ од 210,000,00 USD на име трошкова арбитраже. Агенција је најавила да ће и против ове одлуке покренути поступак поништења.

У оба спора Агенција је без правног основа раскинула купопродајни уговор, а арбитражни суд констатовао да је уговор на снази.

В) Valeant Pharmaceuticals International (бивши ICN Pharmaceuticals INC.) у спору против Републике Србије

Наведеним поступцима где су пропусти Агенције евидентни, може се као пример додати и случај Галеника пред Међународним арбитражним судом Међународне трговинске коморе. У поступку тужиоца Valeant Pharmaceuticals International (SAD) (бивши ICN Pharmaceuticals INC.) против тужене Републике Србије (Државна заједница Србије и Црне Горе) суд је 11. новембра 2004. године донео одлуку бр. 10439/BWD/SPB/JNK. На основу одлуке је утврђено је да је ICN испунио своје обавезе из уговора о оснивању и да је ICN ретроактивно од 26. новембра 1998. године пуноправни власник свих права на нематеријална средства које је уложио у ICN Галенику (тј. Четири Једињења поименично Tiazofurin, Selenazofurin, 3-Deazaguanine i 8-Chloro-C-Amp). ICN је овлашћен да поврати свој основни новчани улог у ICN Галенику до износа од 50 милиона америчких долара и да ово право ICN-а треба да се обезбеди путем ликвидације те компаније. Одлуком је одређено да свака странка у једнаким деловима сноси трошкове ове арбитраже у износу од 818.000 америчких долара.

Трошкови адвоката на име заступања пред Међународним арбитражним судом

На име заступања пред Међународним арбитражним судовима Агенција је ангажовала четири адвокатске канцеларије, па се намеће питање да ли је заиста потребан толики број адвоката за заступање у односу на количину посла.

Савет је покушао да дође до података како је Агенција извршила избор адвоката и који су критеријуми на основу којих је Агенција ангажовала адвокате за заступање у међународним арбитражама. Из одговора Агенције произлази да није спроведен поступак јавне набавке јер трошкови адвоката нису плаћани из буџетских средстава, већ искључиво из сопствених прихода. Није тачан навод Агенције у одговору достављеном Савету да Агенција није била дужна да спроведе поступак

Савет за борбу против корупције Владе Републике Србије
МЕЂУНАРОДНИ АРБИТРАЖНИ СПОРОВИ У ПРОЦЕСУ
ПРИВАТИЗАЦИЈЕ И ШТЕТНО ПОСТУПАЊЕ АГЕНЦИЈЕ ЗА
ПРИВАТИЗАЦИЈУ

јавне набавке за ангажовање адвоката пред међународном арбитражом јер Савет сматра да се само у јавном поступку могу изабрати најстручнији и најквалитетнији пуномоћници. Уколико Агенција није спровела јавну набавку, односно није на конкурс изабрала пуномоћнике, онда треба да одговори која су мерила коришћена за избор адвоката, као и колика средства су исплаћена на име њихових хонорара по конкретно извршеним адвокатским радњама, а не по основу паушала. Дописом број С1-3105-1605/12, који је у прилогу извештаја, Агенција је 31.маја 2012. године обавестила Савет о укупним паушалним трошковима по канцеларијама адвоката који су заступали Агенцију, при чему је избегла да достави конкретно тражене податке битне за извештај.

Савет сматра да је свака државна институција дужна да спроведе поступак јавних набавки, без обзира да ли се плаћа из буџетских средстава или из сопствених прихода, јер чак иако се ради о сопственим приходима Агенција није овлашћена да олако троши средства која су прибављена обављањем јавног посла.

Из горе наведених чињеница произлази да су исходи спорова такви да ни у једном спору није утврђено да је Агенција основано раскинула уговор због неиспуњења обавеза од стране купца и да су Агенција и субјект приватизације обавезани да плате милионске штете због неоснованог раскида уговора од стране Агенције.

Међутим поред огромних сума новца које УНЛ потражује од наше земље, највећа штета се огледа у изгубљеним потенцијалним страним инвестицијама, услед чињенице да је Србија због случаја „Путник“ означена као земља несигурна за улагање.

Да у Србији постоје проблеми инвеститора, може се осим на примеру Путника, сагледати и кроз поступак приватизације предузећа АТП Војводина из Новог Сада.

Приватизација АТП Војводина

Предузеће је приватизовано 2004. године, након чега се купац обратио надлежнима у градској власти писмом о намерама које се односи на инвестиције у изградњи нове аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај. Купац је дописом бр. П-020-2/2005-1868 од 20.јула 2005. године обавештен од стране градоначелнице Новог Сада да је одлука о измештању терминала међуградске станице на парцеле 3351 и 3352 КО Нови Сад орјентација трајног карактера и да би та инвестиција била од великог значаја за град Нови Сад.

У Службеном гласнику града Новог Сада бр.10/2006 од 14. априла 2006. године објављена је Одлука о изменама и допунама генералног урбанистичког плана, тако што се станица за приградски саобраћај измешта са Рибље пијаце на досадашњу станицу, а досадашња станица за међуградски саобраћај измешта на локацију „Север“ на парцелу 3351 КО Нови Сад, на којој је инвеститор АТП Војводина. Истим планом утврђена је намена секундарних и терцијарних делатности у складу са делатношћу међуградске аутобуске станице.

Савет за борбу против корупције Владе Републике Србије
МЕЂУНАРОДНИ АРБИТРАЖНИ СПОРОВИ У ПРОЦЕСУ
ПРИВАТИЗАЦИЈЕ И ШТЕТНО ПОСТУПАЊЕ АГЕНЦИЈЕ ЗА
ПРИВАТИЗАЦИЈУ

Између града Новог Сада и АТП Војводина закључен је уговор 08. маја 2006. године о уређењу појединих питања у вези обезбеђивања услова за коришћење нове међуградске станице на локацији 3351 КО Нови Сад. Уговором је предвиђено да АТП Војводина изгради станицу како би се стекли услови за измештање старе станице према генералном плану. АТП Војводина је дужна да пружа услуге свим превозницима, а град када АТП добије употребну дозволу регулисаће трасе аутобуског саобраћаја у складу са новом локацијом.

Министарство за капиталне инвестиције донело је решење дана 23. јануара 2007. године којим је утврђено да нова аутобуска станица у Улици Пут новосадско партизанског одреда 1/9 испуњава услове за рад аутобуске станице у складу са законом. Градска управа Новог Сада издала је 28. фебруара 2007. године употребну дозволу за прву фазу аутобуске станице и то за пероне, надстрешнице, објекте и канализацију. Град Нови Сад је 15. јануара 2007. године регулисао аутобуске линије и трасе међумесних стајалишта и међумесног превоза путника у односу на нову станицу.

Привредна комора је о новој станици дала добро мишљење и сврстала је у прву категорију. У Службеном листу града Новог Сада бр. 18/07 од 28. маја 2005. године град Нови Сад је објавио одлуку којом одређује да је стара аутобуска станица, која се налази у Булевару Јаше Томића бр. 6 искључиво терминал за приградски саобраћај путника. То исто се понавља у решењу града од 18. јуна 2007. године где се наводи да стара станица није за међумесни саобраћај.

На основу свега изнетог јасно је да је инвеститор извршио инвестицију и добио дозволе, али му је онемогућено да нова аутобуска станица почне са радом.

И поред званичних одлука стара аутобуска станица није измештена. Наиме, 2008. године дошло је до промене градске власти која је све зауставила. Јавно градско саобраћајно предузеће, које је 1966. године добило право на привремено коришћење градског земљишта старе станице, а 21. марта 1967. године добило привремено право да ту буде станица, игнорисало је новонастале околности.

Управу Јавног градског саобраћајног предузећа нису интересовале одлуке да се међумесна станица измести упркос томе што Министарство за инфраструктуру сматра да то предузеће не може пружати станичне услуге на основу решења од 25 фебруара 2008. године и 29. фебруара 2008. године и што град измешта станицу и одређује нове трасе према новој станици. Јавно градско саобраћајно предузеће, поред тога што има привремену дозволу из 1967.године коју град у сваком моменту може да одузме, наставља да ради под истим условима. Градски моћници не уважавају чињеницу да је све урађено у складу са генералним планом, одлукама града и Уговором.

С обзиром да је купац-инвеститор завршио радове 2008. године и да му није омогућено обављање делатности, то је пропустио да плати рате купопродајне цене, због чега је Агенција за приватизацију раскинула Уговор. Сада се АТП Војводина налази у поступку стечаја пред Трговинским судом Ст-9/10.

Поред тога што је инвеститор био жртва локалне власти Новог Сада, ни Агенција за приватизацију није уважила све релевантне доказе раскинувши купопродајни

Савет за борбу против корупције Владе Републике Србије
МЕЂУНАРОДНИ АРБИТРАЖНИ СПОРОВИ У ПРОЦЕСУ
ПРИВАТИЗАЦИЈЕ И ШТЕТНО ПОСТУПАЊЕ АГЕНЦИЈЕ ЗА
ПРИВАТИЗАЦИЈУ

уговор. Купцу није остављена никаква могућност да остварује приход и сходно томе измирује обавезе у реалном року договореном са Агенцијом.

Имајући у виду да рок за испуњење обавеза из купопродајног уговора није регулисан законом и да је то дискреционо право Агенције, односно њеног директора, јасно је да Агенција има селективан приступ према различитим субјектима приватизације јер је у многим приватизационим предметима Агенција одлагала извршење обавеза по више пута (као што је у случају предузећа Трудбеник градња, Застава електро и других, којима је дозвољено кршење уговорних одредби).

Све напред наведено у вези АТП Војводина упућује на класичан пример бахатог понашања према инвеститорима.

Закључци и препоруке

Имајући у виду да је понашање Агенције за приватизацију причинило штету држави, озбиљно нарушило њен углед и поново нас довело у ред земаља политички ризичних за инвестиције, сматрамо да би Влада требало:

- Да предузме одговарајуће активности на изменама прописа које ће довести до смањења дискреционих овлашћења Агенције за приватизацију, до стварања јасних правила и процедура и веће транспарентности приликом одлучивања, како би се убудуће онемогућило да одлуке Агенције доведу до штете каква је држави причињена у приватизацији АТД „Путник“, „Србија-Туриста“, Галенике и АТП Војводина.
- Да размотри поступање Агенције у овим споровима и утврди колико износи укупна штета коју је претрпела Република Србија, укључујући обавезе и трошкове које има због неповољних одлука Арбитраже.
- Да обавести јавност колико је до сада било случајева изгубљених арбитражних спорова у приватизацији и како је до њих дошло.
- Да покрене поступак утврђивања одговорности за штету коју је претрпела Србија због непоштовања одлука Међународног арбитражног суда, покрене регресни захтев против одговорних у овим случајевима, као и у другим споровима пред домаћим и међународним судовима који су изгубљени због незаконитог и нестручног рада Агенције.

ПОТПРЕДСЕДНИК САВЕТА

Проф. др Мирослав Милићевић